

ล่อง...
ให้รู้ว่ารัก

ลำดับที่ 40

ลจ...ให้รู้váรัก

เขียนโดย ยอนิม

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2562

ราคา 335 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 1 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-618-00-3854-7

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : สุวิยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : นพวัฒน์ สุวรรณช่าง พิสูจน์อักษร : กัญญาภัทร สุขจินดา

ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง ปก/ภาพประกอบ : pikabam รูปเล่ม : นิพันธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลียนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์สรรพนวนิยาย : พัชรพร บุญสูง

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ

รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 83 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapomfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้พิมพ์และจำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

พบกับขอนิมในผลงานเรื่องที่ 2 ที่ออกกับสำนักพิมพ์
Deep นะคะ

นิยายเรื่อง *ลอง...ให้รู้ว่ารัก* เป็นคู่ของพีลีน น้องสอง ถ้าใคร
ที่เคยอ่านเรื่อง *หมัดแลกรัก* ของขอนิมมาก่อนแล้ว น่าจะคุ้นหน้า
คุ้นตาทั้งสองคนนี้มาก่อน พีลีนคือเจ้าของร้านเหล้าที่กลองกับสอง
ไปทำงานอยู่ ส่วนสองก็เป็นเพื่อนสนิทของกลอง คงจำกันได้แล้ว
ใช่ไหมคะ

เรื่องนี้เป็นแนว Feel Good สบายๆ ไม่มีดราม่าอะไรเลย
เป็นเรื่องราวความอยากรู้อยากลองของสอง ซึ่งทำให้เกิดเรื่องราว
น่ารักๆ แบบลั่นๆ ทะเล้นๆ หน้อย หวังว่าทุกคนคงจะเอ็นดู
น้องสองกันนะคะ

พีลีนของเราก็ชอบแก๊งน้อง ถึงจะห้ามๆ และดูดูไปบ้าง แต่
พีลีนก็ใจดีกับน้องสองเหมือนกันนะคะ และที่สำคัญ...น้องสอง
คอนเฟิร์มมาว่า พีลีนแซ่บมาก เด็ดจริง ฮ่าๆ

อยากรู้ว่าพีลีนแซ่บและเด็ดดวงยังไง ก็เชิญอ่านกันได้เลยค่า

ขอนิม

ตอนที่ 01

เสียงเพลงจากนักร้องเสียงดีดังไปทั่วบริเวณร้านเหล้าขนาดย่อม ซึ่งมีเจ้าของร้านใบหน้าหล่อเข้มและเป็นรุ่นพี่ที่จบจากรั้ววิทยาลัยช่างแห่งหนึ่ง จึงทำให้ลูกค้าส่วนใหญ่ในร้านเป็นเด็ก นักศึกษาสถาบันเดียวกับเขา บรรยากาศภายในร้านเหล้าเลยค่อนข้างเป็นกันเอง แต่ก็มีนักศึกษามหาวิทยาลัย คนวัยทำงานด้วย เช่นเดียวกัน

“พี่สิน ๆ คิดเงินโต๊ะ 5” เสียงเด็กเสิร์ฟในร้านเดินเข้ามาบอกสิน ผู้เป็นเจ้าของร้านที่เคาน์เตอร์คิดเงินด้านใน สินจึงหยิบบิลของโต๊ะดังกล่าวมาคิดยอดรวม และส่งใส่ถาดไม้เล็ก ๆ ให้เด็กเสิร์ฟไปเก็บเงิน ซึ่งเป็นเรื่องปกติในทุก ๆ วันอยู่แล้ว สินจะดูแลร้านด้วยตัวเอง ช่วยเด็กในร้านเสิร์ฟบ้าง และพูดคุยทักทายกับลูกค้าตลอด เขาดูแลลูกค้าจ้วงทุกคนเหมือนพี่น้อง จึงทำให้ทุกคนตั้งใจที่จะทำงานให้เขา

“ไอ้แจ๊ค มึงเรียกไอ้กลองมาหากูหน่อยดี” สินบอกกับเด็ก

ในร้านที่เอาเงินค่าเหล่าที่เก็บมา มาให้เขา

“ครับพี่” แจ็คตอบกลับ ก่อนจะเดินไปเรียกกลอง ซึ่งเป็นเด็กหนุ่มรุ่นน้องของสิน ให้เดินมาหาสินที่เคาน์เตอร์คิดเงิน กลองมาทำงานพิเศษที่ร้านของสินหลังเลิกเรียนพร้อมกับเพื่อนสนิทตัวเอง

“มีอะไรพี่สิน” กลองถามขึ้น กลองจะมีหน้าที่เป็นบาร์เทนเดอร์ และจัดเตรียมเครื่องดื่มให้แก่เด็กเสิร์ฟ นำไปเสิร์ฟให้ลูกค้าที่โต๊ะอีกที

“ไอ้สองมันไปไหนวะไม่เห็นมาทำงาน” สินถามถึงสอง เพื่อนสนิทของกลองที่มาทำงานพิเศษที่ร้านของเขาด้วยกัน สองกับกลองเรียนอยู่วิทยาลัยช่าง สถาบันเดียวกับที่สินเคยเรียน ทั้งสองคนอยู่ชั้น ปวช.3 แผนกช่างไฟฟ้า เป็นหนุ่มรุ่นน้องที่สินชวนมาทำงานพิเศษที่ร้านของเขา ตอนแรกเขาชวนแค่กลอง แต่สองก็ขอมาทำด้วย เขาก็รับเพราะสนิทกับทั้งคู่มาตั้งแต่สมัยเรียนแล้ว

“อ่าว! มันไม่ได้โทร.บอกพี่เหอ ผมนึกว่ามันโทร.บอกพี่แล้ว ว่าวันนี้มันขอหยุด” กลองถามกลับมา ทำให้สินขมวดคิ้วเข้าหากันทันที

“โทร.บ้าอะไร ไม่มีสายของมันโทร.เข้ามาสักสาย มันไปไหน” สินถามกลับไปอย่างสงสัย พร้อมกับหยิบมือถือของตัวเองออกมาดูว่าสองโทร.มาหรือไม่ แต่ก็ไม่มีเลย

“มันพาแม่มันไปโรงพยาบาล เห็นว่าแม่มันไม่ค่อยสบาย ผมนึกว่ามันโทร.บอกพี่แล้ว” กลองตอบกลับมา สินส่ายหน้า เขาไม่ได้โกรธอะไรที่สองจะขาดงาน แต่เขาก็อยากให้บอกกล่าวกันหน่อย เขาค่อนข้างเอ็นดูสองและกลองเป็นพิเศษ เพราะทั้งสองคนช่วยงานเขาเต็มที่และสนิทกันมานานจนเหมือนพี่น้องแท้ ๆ กันไปแล้ว

“แล้วนี่ตกลงคุณวาทีนเค้ายอมให้มึงทำงานร้านกู่ต่อให้มั้ววะ” สินถามกลองต่อ ถึงคนรักของกลอง ซึ่งเป็นผู้มีอิทธิพลรายหนึ่งที่มีอำนาจสามารถปลอมเข้ามาเป็นอาจารย์ในวิทยาลัยที่กลองเรียน เพียงเพื่อมาตามจับกลอง จนมีเรื่องมีราวมากมายเกิดขึ้น แต่สุดท้ายกลองกับวาทีนก็ปรับความเข้าใจกันได้ และคบกันในที่สุด และที่สำคัญวาทีนเป็นผู้ชายเหมือนกับกลอง

“ครับ ผมขอเค้าแล้ว เค้าไม่ได้ว่าอะไร ให้มาทำได้” กลองตอบกลับยิ้ม ๆ

“ก็ดี กูไม่อยากหาบาร์เทนเดอร์คนใหม่ จะให้ไอ้สองมาทำหน้าที่แทนมึงก็คงได้เจ๊งกันพอดี” สินพูดออกมาอย่างขำ ๆ เพราะเขาเคยให้สองลองผสมค็อกเทล สองมักจะใส่ส่วนผสมเกินกว่าที่เขากำหนดทุกที กลองก็ยิ้มขำออกมา

“มึงไปทำงานเหอะ เดี่ยวกูจะลองโทร.หามันสักหน่อย” สินพูดขึ้น กลองเลยกลับไปทำหน้าที่ตัวเองต่อ ส่วนสินก็กดมือถือโทร.ออกไปหาสองทันที

[พีสินนน โทร.มาพอดีเลย] เสียงเรียกชื่อลากยาวจากทางฝั่งของสองดังขึ้น ทำให้สินส่ายหน้าไปมาเล็กน้อย

“ไง?” สินทักไปสั้น ๆ เท่านั้น

[เงินในมือถือผมหมด เลยไม่ได้โทร.ลางานพี่ ว่าจะไปเติมเงินอยู่ แต่ยังไม่ได้เติม พี่โทร.มาพอดี] สองบอกกลับมา สินเลยเรียกให้เด็กอีกคนที่เขาไว้ใจมานั่งคิดเงินให้ก่อนชั่วคราว ส่วนเขาก็เดินเข้าไปในห้องทำงานเล็ก ๆ ของเขาด้านใน เพื่อคุยกับสองได้สะดวก เนื่องจากด้านนอกมีเสียงเพลงดังชัดจึ่งหะการพูดคุย

“มึงนี่ะ อนาคตแก้วะ ปล่อยให้เงินในมือถือหมดได้ไง นี่ถ้ามึงไปน้ำมันหมดหรือไปหลงโนที่เบสิยว ๆ มึงจะทำยังไงไอ้สอง” สิน

บ่นไปตามประสารุ่นพี่ที่เป็นห่วงกันมาตลอด

[พี่นี่บ่นเป็นพ่อผมเลยนะ อย่าบ่นดิ เดี่ยวหน้าแก่เร็วนะพี่] สองแกล้งแซวกลับมา จริงๆ แล้วสินเพิ่งจะอายุแค่ 23-24 เท่านั้นเอง แต่ด้วยความที่ชอบปล่อยให้หนวดเครามันขึ้น แล้วก็โกนบ้างไม่โกนบ้าง เลยทำให้ดูหน้าแก่กว่าอายุจริง

“เดี๋ยวมีงเจอตีนกู แล้วนี่ตกลงยังไง พาแม่มีงไปหาหมอแล้วไซ้มี้ย” สินถามถึงแม่ของสองกลับไป

[ไ้ก่ลองบอกพี่เหอ ว่าผมพาแม่ไปหาหมอ] สองถามกลับมาบ้าง

“เออดี ไม่งั้นกูจะรู้ได้ไง” สินตอบกลับ

[โทษที่พี่สิน ผมมีวแต่ยุ่งๆ ว่าจะโทร.ลาพี่ เงินในมือถือก็ดันหมดอีก] สองตอบกลับมาอย่างรู้สึกผิดนิดๆ

“ไม่เป็นไร ดูแลแม่มีงไปก่อน แล้วแม่มีงเป็นอะไรมากมีงวะ” สินถามกลับไปอีก ทำให้สองรู้สึกอุ่นใจที่รุ่นพี่เป็นห่วงเป็นใยแม่ของเขา

[ก็แค่ใช้หัววัดธรรมดานะพี่สิน เค้าไม่ยอมกินยา มันเลยไม่หายสักที ผมเลยต้องบังคับพาไปหาหมอ ยังไงพรุ่งนี้ผมไปทำงานนะพี่ ไม่หยุดหรอก] สองบอกกำหนดการให้สินรับรู้

“อืม บอกแม่มีงด้วยว่ากูขอให้หายเร็วๆ นอนพักเยอะๆ” สินพูดบอกกลับไป

[ขอบคุณครับพี่ ไว้เจอกันพรุ่งนี้พี่สิน] สองพูดส่งท้าย ก่อนที่สินจะตอบรับและตัดสาย แล้วสินก็กลับออกไปดูแลร้านต่อเหมือนทุกที่

เย็นวันรุ่งขึ้น

หลังจากเรียนวิชาสุดท้ายแล้ว สองกับกลองก็เดินไปที่ลานจอดรถมอเตอร์ไซด์ของวิทยาลัยในทันที เพื่อจะไปทำงานพิเศษที่ร้านของลิน

“พีทินยอมให้มึงขี่มอเตอร์ไซด์มาเรียนด้วยเหอะวะ” สองถามขึ้นอย่างสงสัย เพราะวาทินคนรักของเพื่อนเขาค่อนข้างหวงกลองไม่น้อย

“ไม่ยอมก็ต้องยอม จะให้กูนั่งรถหูกๆ มีคนขับรถไปส่งที่ร้านเหล้าเนี่ยนะ กูไม่ชินวะ นานๆ ทีนะได้ แต่จะให้คนไปส่งทุกวันกูก็ไม่สะดวกใจเหมือนกัน” กลองบอกตามที่เขาเคยพูดขอวาทินเอาไว้

“พีทินก็ดีเนอะ ตามใจมึงทุกอย่างเลย” สองพูดออกมาอย่างชื่นชม

“แล้วนี่มึงไม่ต้องไปดูแลแม่มึงเหอะวะ” กลองถามกลับมา

“พอได้กินยาและนอนพักเด้าก็ดีขึ้นแล้วละ เค้าไม่อยากให้กูหยุดงานบ่อยๆ ด้วย เกรงใจพีทิน” สองพูดตามที่คุยกับแม่ตัวเอง

“อืม นั่นก็ไปร้านพีทินกัน วันนี้คนน่าจะเยอะ” กลองสันนิษฐานแล้วสองเพื่อนรักก็ขี่รถมอเตอร์ไซด์ตรงไปยังร้านของลินในทันที เมื่อไปถึงก็เห็นว่าลินกำลังชนพวกถังเบียร์ถังเหล้าที่ใส่ขวดเปล่า มาขายให้แก่รถรับซื้อของเก่าที่จอดอยู่หน้าร้าน

“ไอ้สองไอ้กลอง มาถึงพอดีเลย มึงสองคนช่วยยกถังเหล้าเปล่าหลังร้านมาหน่อย กูจะเอามาขาย” ลินพูดขึ้นเมื่อเห็นสองกับกลองเดินเข้ามาหา

“มาถึงก็ใช้งานน้องเลยนะ” สองแก้งว่าออกมา ก่อนจะโดนลินเชกหัวอย่างหมั่นไส้

“กูจ้างพวกมึง ก็ต้องใช้งานพวกมึงสิวะ ไปเร็วๆ” ลินโบกมือ

ไล่ให้ทั้งสองคนไปช่วยยกถังเหล้าถังเบียร์ออกมา สองก็บกลองก็ไปช่วยยกในทันที พอยกมาหมดแล้ว สองก็เดินไปชะโงกมองบัญชีในมือของสิน ที่กำลังจะจดว่าเขาขายของเก่าในวันนี้ไปเท่าไร

“พี่สินละเอียดดีเนอะ จดทุกอย่างเลย” สองพูดขึ้นมาลอยๆ สินหันมาเอาปากกาเคาะหัวของสองไม่แรงมากนัก

“กูก็ต้องทำบัญชีรายรับรายจ่ายด้วยสิวะ ไม่งั้นจะรู้ได้ไงว่าเดือนเดือนหนึ่งกูได้กำไรมากน้อยแค่ไหน” สินตอบกลับมา สองก็พยักหน้ารับ

“พี่สิน” สองเรียกสินขึ้นอีกครั้ง ในขณะที่ทั้งสองไปตรวจดูสต็อกเครื่องดื่มแล้ว

“อะไรของมึงวะ” สินถามกลับ แต่เขาก็มองพวกถังเบียร์ที่เขาขายไปด้วย

“หิว” สองพูดขึ้นเสียงทะเล้น ทำให้สินชะงักไปเล็กน้อย แล้วหันมามองรุ่นน้องที่กำลังส่งสายตาอันวอนมาหา

“ไอ้เด็กแวร นีูกูจ้างมึงมาทำงานหรือจ้างมึงมาเป็นลูกกวนะ หิวก็ไปทำกินในครัวโนน” สินว่าออกมาไม่จริงจังกัก ซึ่งเป็นเรื่องปกติถ้าเด็กในร้านของเขาหิว หรือไม่ได้ทานอาหารก่อนมาทำงาน เขาจะให้ไปทำกินในครัวได้เลย แต่กับสองนั้น...

“ผมอยากกินข้าวผัดกุนเชียง” สองพูดเมนูที่ตนเองอยากกิน ซึ่งเป็นกรบอภให้สินรู้ว่า คนที่จะทำให้สองกินได้นั้นคือสิน เนื่องจากก่อนหน้านี สินเคยทำข้าวผัดกินเอง แต่ทำเพื่อคนอื่นๆ ด้วย แล้วรสชาติถูกปากสองเป็นอย่างมาก สองมักจะขอให้สินทำข้าวผัดต่างๆ ให้กินเสมอ

“นี่กูเป็นคนจ้างมึงมานะเว้ย มึงจะให้กูทำให้แตกอีกหรือไอ้สอง” สินหันมาเอาสมุดดีหัวของสองไม่แรงมากนัก

“ก็พี่ทำอร่อยนี่ ผมเคยลองทำตามสูตรของพี่รสชาติมันออกมาไม่เหมือนที่พี่ทำสักที นะพี่สินนะ ผมอยากกินจริงๆ” สองพูดขอลอกมา สินถอนหายใจออกมาหนัก ๆ แต่ก็ไม่ได้นึกรำคาญอะไร

“เออ ๆ มึงไปจัดโต๊ะก่อนเดี๋ยวกูทำเสร็จแล้วจะมาเรียก เอาข้าวผัดกุนเชียงไข่มั้ย” สินถามย้ำ สองรีบพยักหน้ารับทันที สินเอานิ้วดีดหน้าผากของสองอีกที ก่อนจะเดินไปที่ครัวของร้าน สองยิ้มกว้างด้วยความดีใจ แล้วรีบไปจัดเรียงโต๊ะในทันที สองทำงานในส่วนของตัวเองอยู่สักพัก พนักงานในร้านคนอื่นๆ ก็ทยอยกันมาทำงาน แล้วสินก็เดินออกมาจากครัวพร้อมกับข้าวผัดกุนเชียงหนึ่งจาน

“ไอ้สอง มากินข้าว” สินตะโกนเรียก สองรีบวิ่งไปหาสินทันที

“พี่สินใจดีที่สุดในโลก” สองพูดยอพร้อมกับนั่งลงที่เก้าอี้ มองข้าวผัดตรงหน้าด้วยสายตาวาววับ

“แฉก ๆ ไป จะได้ทำงาน กูนฉิบหายเลยมึงเนี่ย” สินว่าออกมาไม่จริงจังนัก จริง ๆ เขาค่อนข้างเอ็นดูสองอยู่ไม่น้อย

“ไอ้สองกินไรวะ ขอชิมบ้าง” แจ็คพนักงานในร้านเดินเข้ามาดู แล้วทำท่าจะหยิบช้อนในจานของสองมาตักชิม แต่สองรีบเอาจานข้าวหลบ

“ห้าม!! พี่แจ๊คอยากกินก็ไปทำกินเองสิ จานนี้พี่สินทำให้ผมคนเดียวนะ” สองพูดออกมาอย่างหวง ๆ

“พี่สิน ทำให้ผมบ้างสิ” แจ็คหันไปขอสินบ้าง

“ทำแฉกเองว้ย แฉไอ้สองคนเดียวก็เกินพอละ” สินโวยวายใส่ แต่ก็ไม่ได้ไม่พอใจอะไร ที่พนักงานในร้านจะขอให้เขาผัดข้าวให้กิน

“โหยยย อะไรอะพี่สิน พี่ไอ้สองจะตามใจมันจัง ที่พวกผมนะ

ไม่เห็นจะตามใจบ้างเลย ทำกินเองก็ได้ หมั่นไส้วะ” แจ็คพูดจบทักแก้งผลึกหัวของสองอย่างหมั่นไส้

“พีลีน ดูที่แจ็คดิ” สองหันไปฟ้องลิน

“ไอ้แจ็ค มึงอย่าไปแก้งมัน กูรำคาญ” ลินพูดออกมาอย่างเหนื่อยใจ แต่ไม่ได้หงุดหงิดแต่อย่างไร

“ไอ้สองมึงแอบเอายาเล่นหมาให้พีลีนกินในมั้ยะ” แจ็คแซวออกมาอย่างซ้ำ ๆ

“พีลีนต่างหากที่เอาให้ผมกิน สงสัยใส่ลงไปในช่วงมัด ผมถึงไปไหนไม่รอด ฮ่า ๆ ๆ” สองตอบกลับพร้อมกับหัวเราะออกมา โดยไม่ได้คิดอะไร ลินเลยติดหน้าผากสองไปหนึ่งทีอย่างหมั่นไส้ ก่อนที่แจ็คจะแยกไปทำกับข้าวกินเองบ้าง ส่วนลिनก็เดินไปตรวจดูความเรียบร้อยภายในร้าน สองรีบนั่งทานข้าวจนหมด เพื่อจะได้ทำงานต่อ

...

..

.

“ไอ้กลอง พีลีนมาวะ” สองเดินมาบอกเพื่อนตนเองที่เคาน์เตอร์บาร์หลังจากร้านเปิดมาร่วมหลายชั่วโมงแล้ว เมื่อเขาเห็นคนรักของเพื่อนลงมาจากรถที่จอดหน้าร้าน กลองหันไปมองก่อนจะพยักหน้ารับ

“อันนี้ของโต๊ะ 2 เอาไปเสิร์ฟด้วย” กลองส่งเครื่องดื่มที่จัดเรียบร้อยให้แก่สอง สองก็รับมาเดินไปเสิร์ฟในทันที สองเห็นว่าวาทินเดินไปหากลองที่บาร์เหล้า และนั่งอยู่ตรงนั้น

“อ่าว! คุณวาทินมาเหอวะ” ลินที่เดินออกมาจากด้านในถามสองขึ้นมา

“ครับพี่ เพิ่งมาถึงเมื่อคืนนี่เอง” สองตอบกลับไป สิ้นเลยเดินเข้าไปทักทายวาทีนอย่างเป็นกันเอง เพราะวาทีนไม่ได้ถือตัวอะไร ถึงแม้ว่าจะเป็นถึงผู้มีอิทธิพลก็ตาม

สองเดินเลิฟเครื่องดื่ม และรับลูกค้ายู่สักพัก พอเริ่มว่าง เขาก็มานั่งที่เก้าอี้ไม่ไกลจากบาร์เหล้ามากนัก พร้อมกับมองไปยังเพื่อนตัวเองที่ยืนคุยอยู่กับวาทีน วาทีนยกมือไปโยกหัวของกกลงไปมา โดยที่กสองก็ปิดมือของวาทีนออก แต่สองมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่ากสองแอบอมยิ้ม ไม่ได้มีท่าที่ไม่พอใจแต่อย่างไร สองรับรู้ได้ถึงบรรยากาศอบอุ่นรอบ ๆ ตัวของกสองและวาทีน มันทำให้เขาอดยิ้มตามไม่ได้ เวลาที่เห็นวาทีนแกล้งเพื่อนของเขา

“นั่งยิ้มเป็นคนบ้าอยู่ได้” เสียงของสินดังชัดจดังหระขึ้นมาก่อนจะมานั่งที่เก้าอี้ข้าง ๆ สอง

“ผมไม่ได้บ้าสักหน่อย” สองเถียงกลับไป

“แล้วมึงยิ้มอะไร” สินถามต่อ พร้อมกับมองตามสายตาของสองไปที่คู่ของกสองและวาทีน

“ก็ยิ้มเพราะคู่นั้นนั่นแหละพี่สิน” สองพยักหน้าไปทางคู่ของกสอง

“อิจจาเค้ารัง” สินถามเล่น ๆ

“เปล่าสักหน่อย ผมดีใจต่างหากที่เห็นไอ้กสองมันมีความสุข” สองพูดตามประสาคนรักเพื่อน

“เออ แล้วมึงล่ะ มึงก็มีแฟนไม่ไ้หรือวะ เดียวนี้ไม่เห็นแฟน มึงมาหาที่ร้านเลย” สินถามขึ้น เพราะก่อนหน้านี้ แฟนสาวที่สองคบหาอยู่มักจะมาหาที่ร้านเป็นประจำ แต่พักหลัง ๆ มานี้สินไม่เห็นแฟนของสองอีกเลย สองทำหน้าที่เชิงเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำถามของสิน

“เลิกกันไปแล้วละพีลีน” สองบอกตรงๆ

“ทำไมวะ” ลินถามด้วยความเป็นห่วง แต่ท่าทีของสองก็ไม่ได้แสดงออกว่าเฮิร์ทหนักแต่อย่างไร

“เรียกร้องมากเกินไป ทว่าผมไม่มีเวลาให้ ก็ผมมาทำงานไม่ได้ไปเที่ยวเล่นสักหน่อย คุยกันไม่เข้าใจ เค้ก็เลยบอกเลิกผม” สองเล่าออกมาตรงๆ เพราะไม่ได้คิดจะปิดบังอะไรอยู่แล้ว

“มึงก็เลิกง่าย ๆ อะนะ” ลินถามต่อด้วยความอยากรู้ แต่ก็พอจะเดาได้อยู่ ว่าสองไม่ได้จริงจังอะไรกับหญิงสาวคนนั้นมากนัก เหมือนคบกันเล่น ๆ มากกว่า

“ก็ใช่ล่ะสิพี ดีเหมือนกัน ผมจะได้ไม่ต้องหยุดหยุดเวลาทีทางนั้นชวนทะเลาะ จะไปไหนก็ได้ ไม่ต้องมีคนโทรตามจิก” สองพูดออกมายิ้มๆ

“ไอ้สอง อู้เหรวะ” เสียงของกลองดังขึ้นมา ทำให้สองหันไปมองเพื่อนตัวเองที่ยืนอยู่หลังบาร์เหล้า

“อู้อะไร ภู่งคุยกับเจ้าของร้านอยู่เห็นมัยเนี่ย แหม ไอ้กลองที่มึงยืนสวีทกับพีทีน ภู่งไม่ว่าอะไรเลยนะ” สองแก้งแงเพื่อนตัวเองกลับไปบ้าง เลยโดนกลองเอาฟ้าน้ำอัดลมปาใส่ลงตรงหัวของสองพอดี

“พีลีน ไอ้กลองทำร้ายผม” สองรีบเกาะแขนของลีนแล้วฟ้องออกมาเล่น ๆ ทันที

“ไอ้สอง นี่ถ้ามึงเป็นผู้หญิง ภู่งคิดว่ามึงเป็นเมียพีลีนแล้วนะ” กลองว่าออกมาอย่างขำๆ

“ไม่ต้องเป็นผู้หญิงก็เป็นเมียพีลีนได้ เนอะพีเนอะ” สองหันไปพูดกับลีนแบบขำๆ ลินก็หัวเราะออกมาในลำคอเบา ๆ

“เออ” ลินตอบกลับไปเล่น ๆ เช่นเดียวกัน

“พี่ลีนก็บ้าตามมันเนอะ” กลองว่าออกมาอย่างเหนื่อยใจ ลีนกับสองก็หัวเราะขำออกมาพร้อมกัน ก่อนจะแยกย้ายกันไปทำหน้าที่ของตัวเองต่อ

รุ่งเช้า

สองมานั่งกินข้าวเช้าที่โรงอาหารของวิทยาลัยระหว่างรอ กลองมาวิทยาลัย ไม่นานนักกลองก็มาถึงด้วยสภาพผิโดโรย กลองนั่งลงบนเก้าอี้ตรงกันข้ามกับสอง พร้อมกับพับหน้าลงกับโต๊ะ

“เป็นอะไรวะมึง ไม่สบายรีเปล่า” สองถามขึ้นด้วยความสงสัย

“เปล่า กู่วง” กลองตอบกลับเสียงเนือย ๆ สองดูท่าเพื่อนแล้ว ถ้าเลื่อยลงไปนอนกับพื้นได้ กลองคงทำไปแล้ว

“นอนตอนไหนวะ มึงกลับไปก่อนกูอีกนะ” สองถามออกมาอย่างขำ ๆ เพราะวาทินขอพากลองกลับไปก่อนสองร่วมหัวโหม่ง

“...” กลองนั่งเงียบไปไม่ยอมตอบ

“มีพิธีนะมึงนะ หรือว่า...” สองพูดเสียงทะเล้นเป็นการหยอกเพื่อน ทำให้กลองผงกหัวขึ้นมามองตาขวางใส่สอง

“หรือว่าหาอะไร ไม่มีอะไรทั้งนั้นแหละ” กลองโวยขึ้นมา สองหัวเราะขำเบา ๆ

“กูยังไม่ได้พูดอะไรเลย มึงคิดไปถึงไหนวะ” สองแกล้งแหง่ กลองกลับไปอีก เขาพอจะรู้แล้วว่าสาเหตุที่กลองดูอ่อนเพลียไม่มีแรงแบบนี้ น่าจะเป็นวาทิน

“ไอ้สอง น้ำเสียงของมึงมันสื่อทุกอย่างแล้วโว้ย ลัลล” กลองด่าสองกลับไปไม่จริงจังกัก

“พี่ทินกวนมึงทั้งคืนเลยสิ” สองแกล้งถามออกมาอีก เลยโดนกลองเอาเท้าเตะหน้าแข้งที่ได้โต๊ะไปอย่างหมั่นได้ จนสองร้องโอดโอย

อย่างช้าๆ กลองปิดตัวขึ้นมานิ่งตรงๆ พร้อมกับบิดตัวไปมาเพื่อ
ขับไล่ความเมื่อยขบ โดยมีสองนั่งมองอย่างลึกลับ

“เอาจริง ๆ นะ กูว่าช่วงนี้มึงดูมีน้ำมีนวลขึ้นนะ ดูมีอออย่างไง
ก็ไม่รู้” สองพูดขึ้นตามที่คิด

“มึงนี่วกเข้าเรื่องอย่างว่าตลอดเลยนะ ทำไม มึงอดอยาก
ปากแห้งมานานรึไง ถึงได้พูดเรื่องนี้อยู่ได้” กลองว่าเพื่อนกลับไป

“กูแค่สงสัยเว้ย ปกติเค้าว่าถ้าผู้หญิงมีอะไรกับผู้ชายแล้ว จะ
ดูมีน้ำมีนวลขึ้น แต่มันใช้ได้กับผู้ชายด้วยเหอวะ” สองถามอย่าง
สงสัย เพราะเขาเห็นว่ากลองดูเปล่งปลั่งอย่างบอกไม่ถูก

“ไม่รู้เว้ย มึงจะถามให้ได้อะไรขึ้นมาวะ อยากมีเมียหรืออยาก
มีผัวเป็นผู้ชายบ้างรึไง” กลองแก้งถามกลับไป เขาทั้งสองคนคุยกัน
ไม่ดังเท่าไรนัก

“กูแค่อยากรู้เฉยๆ แต่จะว่าไป กูมีอีกเรื่องที่ยากจะถามมึง
วะ” สองพูดเกริ่นออกมา กลองหรีตามองสองอย่างไม่ไว้ใจในคำถาม
ลึกเท่าไรนัก

“อะไร” กลองถามกลับ สองมองซ้ายมองขวา แล้วค่อยๆ ยืน
หน้าไปใกล้ๆ กลองเพื่อพูดเสียงเบาๆ

“กูอยากรู้ ว่าเซ็กซ์ระหว่างผู้ชายด้วยกัน มันรู้สึกยังไง มันดี
มั้ยวะ” สองถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง สายตาเต็มไปด้วยความอยากรู้
อยากเห็นแบบสุดๆ ทำให้กลองนิ่งอึ้งไปนิด ก่อนจะเอาฝ่ามือตบลง
กลางหน้าผากของสอง

“โธ้ย! ไ้ก้กลอง ตบลงมาได้ เดี่ยวสมองกูสะเทือนหรือก” สอง
ไว้วายออกมา

“ถึงกูไม่ตบ สมองมึงก็คงสะเทือนมาก่อนแล้ว นึกบ้าอะไรถึง
ถามเรื่องนั้นขึ้นมาวะ” กลองถามกลับไป ใบหน้าก็ร้อนผ่าว แต่ยังคง

ตีหน้านิ่งเอาไว้อยู่ สองเอามือลูบหน้าผากตัวเองบ่อย ๆ

“ก็กูอยากรู้นี่ อยากรู้ก็เลยถาม แล้วถ้าไม่ถามมึง จะให้กูไปถามใคร มึงมีประสบการณ์น่าจะตอบกูได้นี่หว่า ถึงกูจะเคยดูหนังที่ฟิทินเปิดให้ดูแล้ว แต่กูก็ไม่รู้ยอดิวามันรู้สึกยังไง” สองตอบกลับเสียงอ้อมแอ้ม กลองมองหน้าเพื่อนอย่างเหนื่อยใจ

“คุยกับมึงแล้วปวดหัว กูไปหาข้าวกินบ้างดีกว่า” กลองตัดบทการสนทนาเรื่องนี้ แล้วลุกไปหาซื้อข้าวมากินบ้าง ปล่อยให้สองนั่งครุ่นคิดถึงเรื่องนี้ไปคนเดียว

...
...
..

“ทำอะไรวะ” กลองเดินเข้ามาหาสอง หลังจากอาจารย์ปล่อยให้ทำงานในข้อปเรียนกันเอง แล้วสองก็มานั่งเล่นมือถือตรงมุมห้องคนเดียว สองไม่ได้ยินที่กลองถาม เพราะกำลังใส่หูฟังอยู่ กลองเลยเอาเท้าเตะขาเพื่อนเบา ๆ สองถึงจะดึงหูฟังออกแล้วเงยหน้ามองกลอง

“อะไร” สองถามกลับ

“กูถามว่ามึงทำอะไร ทำไมมานั่งหลบมุมตรงนี้วะ” กลองถามขึ้น ก่อนจะนั่งลงข้าง ๆ สอง

“กูกำลังดูคลิปพวกนี้อยู่วะ” สองขยับไปใกล้ ๆ กลอง แล้วเลื่อนหน้าจอมือถือให้กลองดู ทำให้กลองชะงักกึก เมื่อเห็นคลิปที่กำลังเล่นอยู่ในมือถือของสอง เป็นคลิปที่ผู้ชายสองคนกำลังมีเซ็กซ์กัน

“ไอ้เหี้ยสอง มึงเป็นบ้าอะไรของมึงเนี่ย” กลองด่าออกมาเสียงดัง ทำให้เพื่อน ๆ คนอื่น ๆ หันมามองอย่างงง ๆ สองรีบเอามือ

ปิดปากกลองทันที

“ไม่มีอะไรเว้ย” สองหันไปบอกกับคนอื่น ๆ ก่อนจะโดนกลองจับมือของสองที่ปิดปากตัวเองออก

“มึงเป็นอะไรของมึงวะไอ้สอง” กลองถามออกมาอีกครั้ง แต่เสียงไม่ดังมากนัก

“กูไม่ได้เป็นอะไร กูแค่อยากรู้เฉย ๆ ก็ถามมึงแล้ว มึงไม่ตอบกูนี่หว่า” สองบ่นออกมาเสียงอุบอิบ

“แล้วทำไมมึงถึงอยากรู้ มึงไปชอบผู้ชายคนไหนรึไง” กลองถามออกมาเสียงจริงจัง

“เปล่า กูแค่สงสัย” สองพูดออกมาอีก พร้อมกับมองไปรอบ ๆ ห้อง ว่ามีใครมองเขากับกลองหรือไม่

“กูแค่อยากรู้ ว่ามันรู้สึกยังไงวะ มันจะเหมือนตอนที่เรามีอะไรกับผู้หญิงเปล่าวะ” สองพูดในสิ่งที่ตนเองสงสัยใคร่รู้ กลองมองหน้าเพื่อนอย่างระอากใจ

“มึงอยากรู้จริง ๆ เหรอวะ” กลองถามย้ำ สองก็พยักหน้ารับ

“ถ้ามึงอยากรู้ มึงก็ต้องลองเองดิ” กลองตอบกลับไป เขาแค่หมั่นไส้เพื่อนที่มาอยากรู้อยากเห็นในเรื่องนี้มากไป สองชะงักก็ก้มมือได้ยินคำแนะนำของเพื่อน

“ไอ้ปากกลอง มึงจะให้กูไปลองกับใคร” สองโวยขึ้นมาเล็กน้อย กลองหัวเราะขำในลำคอ

“แล้วกูจะรู้กับมึงเหรอก ถ้ากูตอบมึงไปว่ารู้สึกแบบนั้นแบบนี้ มันจะทำให้มึงเข้าใจเหรอวะ ทางที่ดีลองเองเลยมึง” กลองแกล้งยู่เพื่อนไปอย่างนั้นเอง สองนั่งนิ่งไปนิด

“มันก็จริงอย่างที่มึงบอกวะ” สองเห็นด้วยกับคำพูดของกลองขึ้นมาชะงัน

“ถ้าอยากรู้ว่าพีตินรู้สึกยังไง กูก็ต้องไปเป็นผัวสินะ แต่ถ้ากูอยากรู้ว่ามิ่งรู้สึกยังไง นั่นกูก็ต้องไปเป็นเมีย” สองพิมพ์้าออกมาอย่างจริงจัง

“ไอ้สอง นี่มิ่งจริงจังขนาดนี้เลยหรอวะ” กลองถามออกมาอย่างขำๆ

“ไอ้กลอง มิ่งว่า ถ้ากูจะลอง กูควรทำกับใครดีวะ กูควรชวนใครมาลองกับกูดี” สองถามออกมาอีก ทำเอากลองนิ่งอึ้งไปบ้าง

“ไอ้สอง มันไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะมิ่ง ที่อยากจะไปมีอะไรกับใครก็ได้ล่ะ” กลองพูดเตือนออกมา เมื่อเห็นความจริงจังจากสอง

“ทำไมวะ ที่เมื่อก่อน เราจีบสาววันสองวัน เราก็ได้ฟินแล้วง่ายจะตาย” สองพูดตามที่คิด

“แต่มันไม่ใช่ผู้หญิงนะเว้ย แต่มันเป็นผู้ชายเหมือนกับเราอีกอย่าง...มิ่งคบกับผู้ชายมาตลอด มิ่งจะไปมีอะไรกับผู้ชายได้ยังไง” กลองโวยออกมา

“มิ่งเองก็ฟันผู้หญิงมาก่อน มิ่งยังมีอะไรกับพีตินได้เลย” สองพูดออกมาตามที่เห็น ทำให้กลองเป็นฝ่ายเถียงไม่ออก

“พอๆ เลิกเพื่อเจอได้ละมิ่ง ไปทำโครงการต่อได้ละ มานั่งหมกมุ่นอยู่กับเรื่องนี้เนี่ยนะ” กลองตัดบทเพื่อน พร้อมกับดึงคอเสื้อให้สองลุกไปทำโครงการต่อ จะได้เลิกคิดต่ออยากรู้อยากลองในเรื่องเซ็กส์ระหว่างผู้ชายด้วยกันสักที

